

mentet kan bestemme, at Hustruen skal have en Tilsynsværge, samt tillige bestemme, hvem der skal have dette Hverv. Nu er jeg ganske paa det rene med, at denne Bestemmelse ikke er indsat, fordi man vil bibeholde en Flig af særlige Mandsrettigheder, den er selvfølgelig tænkt som en Hjælp og en Beskyttelse for Hustruen og derigennem ogsaa for Børnene; og vi kan jo ikke komme udenom, at Hustruen ofte ved Mandens Død finder sig staaende overfor Forhold, som hun er ganske ukendt med, fordi den Side af Livet, som gaar ud paa at skaffe Indtægter, at anbringe Penge og administrere Forretning, er noget, som helt har været Mandens Sag; den senere Tids mange Sagførerskandaler viser os tydeligt, hvorledes Kvinder ofte ganske kritikløst lader andre skalte og valte med deres Penge. Jeg er imidlertid klar over, at man, hvad den ærede Ordfører for Venstre ogsaa sagde, særlig fra Kvindesagens Forkæmperes Side kan have en Del at indvende imod denne Bestemmelse, idet man vil kunne sige som saa: Hvis man mener, noget saadant er nødvendigt, saa bør det være gensidigt, thi lige saa vist som Hustruen kan trænge til at faa en Værge, kan Manden, om end maaske af andre Grunde, saamænd ogsaa godt trænge dertil. Man kan ogsaa sige: Vi vil ikke have denne Tilsynsværge, vi har en Lov om Umyndiggørelse og Værgemaal, og skal man have noget i den Retning, kan man jo altid henholde sig til denne Lov. Jeg har naturligvis tænkt meget over Sagen, medens jeg har beskæftiget mig med dette Lovforslag, og er efter megen Eftertanke og Omtanke kommet til det Resultat, at jeg kan tiltræde den Form, som man her har valgt, bl. a. fordi det senere i Paragraphen siges — det er § 2, 2det Stykke, der her er Tale om —: „En saadan testamentarisk Bestemmelse kan dog efter Hustruens Begæring straks eller senere tilsidesættes af Overøvrigheden, naar den ikke findes tilstrækkelig begrundet i Hensynet til Hustruens eller Livsarvingernes Tarv. Den af Overøvrigheden truffene Afgørelse kan af Hustruen eller den afdøde Mands Livsarvinger indankes for Justitsministeriet.“ Og senere hen i Forslaget findes der Forbehold overfor de Tilfælde, hvor jeg navnlig mener det maaske kunde have været paa sin Plads, at ogsaa Manden var under

et vist Tilsyn. Jeg tror derfor efter alt, at Lighedsprincippet i Lovforslaget har faaet, hvad der tilkommer det, og det praktiske Liv, hvad der tilkommer det.

Med Pupilauctoriteternes Samtykke kan den længstlevende Ægtefælle endvidere hendside i uskiftet Bo med umyndige Særkuld børn af afdød Ægtefælle, men hun eller han skal have Samtykke dertil af dem selv, naar de er blevet myndige. Her har man ogsaa, i § 10, Stykke 2, taget et, som jeg synes, godt Forbehold, idet der siges, at „paa den længstlevende Ægtefælles Begæring kan Skifte dog undlades, hvis Boets beholdne Formue under Hensyn til Ægtefællens og Børnenes Indkomster efter Skifterettens Skøn ikke overstiger, hvad der udkræves til Ægtefællens eller umyndige Børns rimelige Underhold“. Jeg tror, det er fuldt paa sin Plads, at dette staar i Lovforslaget, thi det vilde være meget uheldigt, hvis f. Eks. en Enke — Enkerne har jo vanskeligst ved at ernære Børnene — ved Udlodning af Boet skulde blive saaledes stillet, at hun daarligt kunde ernære sig selv og sine mindreaarige Børn.

Der kan være delte Meninger om Retfærdigheden i en saa vidtgaaende Adgang til Hensiden i uskiftet Bo, som Lovforslaget hjemler, navnlig naar de myndige Børns Stilling tages i Betragtning, og jeg ser da ogsaa af Bemærkningerne til Lovforslaget, at Kommissionen har haft overordentlig vanskeligt ved at finde en Ordning, der paa den ene Side giver den tilbageblevne Ægtefælle ubegrænset Raadighed over Boet — thi det er jo det, der sker; den tilbageblevne Ægtefælle kan udøve „en Ejers Raadighed“ over Boet — og paa den anden Side samtidig yder en vis Beskyttelse for Arvingerne. Men hvad der under den gældende Lov igennem saa mange Aar har kunnet lade sig gøre for Mandens Vedkommende, uden at Befolkningen har reageret, maa vel ogsaa kunne lade sig gøre, naar Talen er om Hustruen, selv om hun almindeligvis gaar mere ukyndig ind til de nye Opgaver. Denne Ukyndighed kan naturligvis medføre en Forringelse af Boet, der kan komme til at gaa ud over senere Arvinger, men naar der er Tale om Misbrug af Boet, f. Eks. ved Bortgiven eller Bortødslen af Penge til tredje Person, tror jeg rigtignok, at Faren er størst fra Mandens Side, og det var det,